

Transgendergroep Nijmegen

Nieuwsbrief

Nummer 4. 5 januari 2012

Zaterdag 9 februari: Workshop "Kleur- en Stijladvies voor kleding, haar en make-up" door Mieke van Beers

"Iedereen is uniek. En dat geldt ook voor de manier waarop iemand zich kleedt: kleding mag een afspiegeling van jezelf zijn. En misschien vraag je je soms af: laat ik wel zien wat ik wil laten zien?" Zegt Mieke van Beers.

Op 9 februari 2013 geeft Mieke een workshop "Kleur- en Stijladvies voor kleding, haar en make-up" in het Roze Huis. Deze workshop is een gezellige, ontspannen manier om samen te werken aan het versterken van ieders persoonlijke uitstraling. Mieke van Beers inspireert je om anders naar jezelf te kijken, reikt je de nodige kennis aan en geeft je persoonlijke adviezen. Na deze workshop heb je voortaan de middelen in handen om op een authentieke manier het beste van jezelf te laten zien!

Je leert alles over kleurgebruik, krijgt een persoonlijke kleuranalyse, leert het effect te zien van de make-up die bij jou past en welke vormen van kleding bij je passen. Met advies over verhoudingen, materialen, lengtes, accessoires, vormen, dessins, kapsels en de wijze waarop je die kunt dragen. Aan het einde van deze dag heb je voldoende kennis over de kleding, de kleuren en de vormen die het beste bij je lichaam en je persoonlijkheid passen. Hierdoor voorkom je voortaan twijfels, miskopen en ergernissen, wat goed is voor je zelfvertrouwen en je portemonnee.

Zaterdag, 9 februari 2013, 11.30 uur – 18.00 uur

Locatie: Het Roze Huis, St. Antoniusplaats 1 te Nijmegen

Kosten: € 5,- pp

Je kunt je aanmelden voor deze workshop door een mail te sturen naar swen@cocnijmegen.nl o.v.v. workshop. Doe dit wel vóór 6 februari a.s.! Wees er snel bij, want vol = vol.

Nieuw drukwerk

Na alle positieve reacties op onze flyer van deze zomer hebben we besloten om ook nog een informatiefolder te gaan drukken over de Transgendergroep Nijmegen, met wat korte informatie over wat transgenders zijn en wat de activiteiten zijn van onze groep. De opzet hiervan is al afgerond en hij zal in januari of februari voor het eerste de tafeltjes van onze caféavond sieren.

Water De tweede column van Lucas Ludens

Ik ben in een woestijn. Hoe lang ik hier al ben, weet ik niet meer. Korrel voor zandkorrel verstrijken de uren die dagen met hitte tergen en nachten met kou. Ik heb dorst, al lange tijd heb ik dorst. Waarom ben ik hier eigenlijk?

Het doet er niet toe. Ik ben vergeten of ik het ooit heb begrepen. Wat er toe doet, is dat ik naar huis wil. Soms, als ik kan slapen en geen beelden voor me zie van mensen in witte jassen die me inwikkelen in een web, droom ik over de regen. Het regent continue thuis, het geluid van de dalende druppels stelt me gerust. De beddingen hier zijn verdroogd en bevatten amper water. Ik wil terug naar het regenwoud op ieder moment dat ik adem. Maar er is één ding dat ik nog liever wil: water, en snel. De zonnesteek bonkt in mijn hoofd, ik voel me licht, moe en warrig. Het liefste zou ik op de grond willen liggen en lang, heel lang slapen. Dat doe ik niet. Ik dwing mezelf om mijn rug recht te houden en vooruit te kijken, niet naar beneden, niet achterom. Als ik omhoog kijk 's nachts naar duizenden sterren, probeer ik de schoonheid van deze plek te zien. Ik stel me voor dat mijn familie en vrienden thuis ook omhoog kijken, naar dezelfde sterren. Vroeger huilde ik op deze momenten alleen nu heb ik geen water in mijn ogen meer over.

De laatste keer dat ik huilde, dacht ik hulp gevonden te hebben. Telkens vond ik fata morgana's, maar nu vind ik een bron met écht water: een kleine poel met aan de oever een boompje. Ik hurk neer om te drinken en gooi water in mijn gezicht ter verfrissing; meteen voel ik me beter. Een schaduw valt over de bron, een plotselinge ruk aan mijn schouder en ik val.

'Opstaan' beveelt een stem.

'maar-' Ik krabbel overeind, 'maar ik was aan het drinken'. Het zijn twee Behulpzamen gekleed in witte jassen, een man met een horloge en een kortharige vrouw die het woord doet. Ze kijken uitdrukingsloos.

'Je wilt hulp? Je wilt over voldoende water kunnen beschikken en uit de woestijn vertrekken?'

Mijn hart maakt een sprongetje van hoop. 'Ja. Ja! Ik kom uit het regenwoud, ik-'

'Wij hebben je geen toestemming gegeven te spreken. Noch staan wij toe dat jij zelf opzoek gaat naar grote waterpoelen als deze. Vanzelfsprekend ga je niet illegaal opzoek naar het regenwoud waaruit je meent vandaan te komen.'

'maar-'

'stilte. Wij zullen onderzoeken of jouw bewering dat je thuishoort in het regenwoud, klopt. Indien dat zo is en er plek voor je is, kunnen wij je helpen de weg te vinden. Fouten kunnen we ons niet veroorloven. Vergeet niet dat nog meer mensen zoals jou zijn-'

De zandstorm die opzet, begraaft het einde van haar zin. Vaag vang ik iets op over geduld. Ik zie niets meer, duik ineen met mijn hoofd tegen mijn knieën en mijn armen als windschermen voor mijn lichaam. Het schuurt alsnog. Als het over is sta ik op, het zand van mijn huid wrijvend. De Behulpzamen zijn weg. Ik gun mezelf nog een blik naar de poel voordat ik verder loop. Ik ben in een woestijn. Ik ben vergeten of ik ooit begrepen heb waarom ik hier ben; ik overleef wel.

Transgendergroep Nijmegen

www.transgendernijmegen.nl

info@transgendergroepnijmegen.nl

COG NIJMEGEN